

Arrest

nr. 108 658 van 28 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt, aan verzoekers ter kennis gebracht op 14 februari 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. MANDELBLAT en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 september 2009 dienden verzoekers een asielaanvraag in.

Op 14 april 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 16 september 2010 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie de aanvraag ontvankelijk.

Op 17 december 2010 weigerde het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming. Verzoekers dienden een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Op 15 maart 2011, bij arrest nr. 57 867 werd het beroep door de Raad verworpen en de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming geweigerd.

Op 10 januari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie een beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14/04/2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

S., B. (R.R.: [...])

geboren te P. op [...]

S., K. (R.R.: [...])

+ kinderen: S., E. geboren op [...]

S., Q. geboren op [...]

S.S. geboren op [...]

S.B. geboren op [...]

nationaliteit: Kosovo

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 16/09/2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.’

Reden:

Betreffende de aanvraag 9-Ter gedaan door S.E. (R.N. [...]):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor S., E. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 27/12/2012 in gesloten omslag).

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Betreffende de aanvraag 9-Ter gedaan door S., B. (R.N. [...]):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor S., B. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 27/12/2012 in gesloten omslag).

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Betreffende de aanvraag 9-Ter gedaan door S., B. (R.N.[...]):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor S., B. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 27/12/2012 in gesloten omslag).

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

[...]

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : o.a. bewijs van schoolgaan) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen. Dat met de wet van 15 September 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het evenredigheidsbeginsel. Er wordt ook een manifeste beoordelingsfout aangevoerd.

Verzoekers lichten hun middel toe als volgt:

“De door hun raadsman aangetekend ingediende aanvraag tot medische regularisatie, met de actualisatie van 08/02/2013 steunde op volgende medische stukken:

1. Medisch getuigschrift type DVZ dd 26/01/10 door Dr. V. uit Namen die vaststelt dat verzoekster lijdt aan een chronische ziekte, dat zij niet kan reizen, en een tegenaangewezen medisch advies voor een terugkeer naar het herkomst land geeft.

2. Medisch attest MEDIMIGRANT dd 26/01/10 van Dr. V. uit Namen, die stelt dat verzoekster niet kan reizen naar haar land van herkomst, waar de medicatie niet beschikbaar is en waar zij risico loopt in geval van terugkeer.

- Zij lijdt aan post-traumatische stress;
- Zij kan geen normaal leven leiden en er bestaan geen alternatieven voor de behandeling. De prognose zonder behandeling is slecht en ze kan ervan niet genezen;
- De beschikbaarheid en de toegankelijkheid in het land van herkomst zijn onmogelijk;
- Zij kan niet naar haar land van herkomst reizen gelet op haar psycho-medische toestand.

3. Medisch N.O.L verslag dd 18/01/2010 van Dr. N. H. voor het kind E. geboren op 27/12/1996 die wegens haar zware bilaterale doofheid nood heeft aan een gespecialiseerd onderwijs, een prothetisch toestel zoals logopedie.
4. Medisch verslag dd. 10/01/2013 van Dr. V, psychiater uit Namen, met vermelding dat mevrouw B.S. sedert drie jaar regelmatig in psychotherapie komt naar aanleiding van een ernstige posttraumatische depressieve toestand gelinkt aan verscheidene trauma's opgelopen in het land van herkomst en dat zij zonder deze therapie zou evolueren naar melancholie en dat iedere psychotherapie onmogelijk is in het land van herkomst, gezien het aan de basis ligt van haar trauma's.
5. Medisch verslag dd. 20/11/2012 van Prof. J.S. van het CHR CITADELLE te Luik, met beschrijving van de medicamenteuze behandeling.
6. Medisch verslag dd. 16/01/2013 van neuroloogpediater Dr. P. L. van het CHR CITADELLE te Luik voor zoon B. S.
7. Medisch verslag dd. 14/03/2012 van Dr. M. B. van het CHR CITADELLE te Luik, voor dochter E. S.
8. Getuigschrift van schoolbezoek dd. 12/10/2012 van de Gespecialiseerde Onderwijsinstelling IRHOV voor dochter E. S.
9. Getuigschrift dd. 29/06/2012 van de Directrice van de Gemeentelijke Basisschool voor Gespecialiseerd Onderwijs IRHOV te Luik, met vermelding dat de beide kinderen van verzoekers E. en B. het gespecialiseerd onderwijstype 6 en 7 nodig hebben, gelet op hun handicap (slechthorend en slechtziend).

Meester L. C. uit Luik vulde de aanvraag nog aan met de volgende medische stukken :

10. Standaard medisch getuigschrift dd. 23/11/2011 Dr. M. met vermelding "état de stress post-traumatique sévère".
11. Medisch getuigschrift dd. 16/11/2011 met zelfde vermelding "état de stress post-traumatique sévère. ... Il est impératif qu'elle puisse poursuivre cette thérapie commencée depuis 2 ans, laquelle ne pourrait évidemment se faire dans le pays d'origine du traumatisme pour des raisons de confiance et de liberté de parole. ..."
12. Medisch verslag dd. 17/02/2012 van Dr. F. C. van het CHR CITADELLE i.v.m. oeso-gastrodudendoscopie.
13. Medisch verslag dd. 05/04/2011 van Dr. P. L, neuroloog-pediater van het CHR CITADELLE voor zoon B., met vermelding "malvoyance grave dans un contexte de pathologie de la substance blanche associées avec des encéphalopathies stables comme dans les infections congénitales, ..."
14. Medisch verslag dd. 13/04/2011 van Dr. M. B. van het CHR CITADELLE voor dochter E., met de vaststelling "elle présente un déficit auditif de perception bilatérale et symétrique sévère ... Ce déficit ne connaîtra pas d'amélioration. tout au plus peut-il s 'aggraver."
15. Verslag sociaal assistente van het PMS van de Stad Luik dd. 23/06/2011 voor dochter E., met vermelding : "Le fait de se retrouver en présence d'autres enfants présentant les mêmes besoins a été une richesse pour cet enfant qui dans son pays ne peut bénéficier d'une telle aide"
16. Bestek dd. 30/03/2011 voor hoorapparaat voor dochter E..
17. Getuigschrift van lesbijwoning van het gespecialiseerd primair onderwijs dd. 28/04/2011 voor dochter E. voor de periode 31/05/2010 tot 30/06/2011.

Verzoekers wensen de aandacht te vestigen op de attesten opgemaakt op 10/01/2013 en 26/01/10 door psychiater Dr. VA, met melding van ernstige posttraumatische depressieve toestand gelinkt aan verscheidene trauma's opgelopen in het land van herkomst en dat verzoekster zonder deze therapie zou evolueren naar melancholie en dat iedere psychotherapie onmogelijk is in het land van herkomst, gezien het aan de basis ligt van haar trauma's en dat zij in haar land van herkomst niet kan reizen waar de medicatie niet beschikbaar is en waar zij het risico loopt in geval van terugkeer. In dezelfde zin het getuigschrift van 16/11/2011 door Dr M..

De sociaal assistente van het openbaar onderwijs van de stad Luik benadrukt in haar getuigschrift dd 23/06/2011 dat het Kind E. in haar land van herkomst niet zal kunnen genieten van de hulp die haar gezondheidstoestand vereist, toestand die niet kan verbeteren doch enkel verergeren volgens getuigschrift dd 13/04/2011 door Dr B.

Hiermee werd evenmin rekening gehouden.

Op geen enkel van de voorgelegde medische stukken werd door de raadgevende geneesheer van de DVZ ingegaan, noch op de aangestipte ernst van de aandoeningen, noch met de medische tegenaanwijzing voor een reis naar het herkomstland.

De aangevochten beslissing laat niet toe de reden te begrijpen die aanleiding gegeven heeft tot het besluit dat de ziekte geen directe bedreiging is voor het leven van verzoekster of van haar kinderen. Dienaangaande heeft de 2de kamer van de RvV een arrest nr. 75.052 gewezen op 14/02/2012, waarin geoordeeld werd dat het behoort aan de arts adviseur zelf en niet aan de DVZ om te onderzoeken of de medische behandeling toegankelijk en beschikbaar is in het land van oorsprong of verblijf van betrokkenen, hetgeen in casu niet gebeurde.

Verder, door te stellen dat de beschreven aandoening een directe bedreiging moet inhouden, voegt de arts adviseur van tegenpartij en dus ook tegenpartij zelf een bijkomende voorwaarde toe die in de wet niet voorzien is, vermits de wet geen enkel onderscheid maakt tussen een rechtstreekse of onrechtstreekse bedreiging.

Trouwens, door te eisen dat de aandoening een graad van ernst vereist zoals voorzien door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, beperkt tegenpartij de toedracht van artikel 9 ter, par. 1, al. 1 van de Vreemdelingenwet, die vereist dat de aandoening niet alleen levensbedreigend is, doch ook de fysieke integriteit aantast zonder de graad van foltering of onmenselijke behandeling uit te maken, en anderzijds vereist dat de arts attaché van tegenpartij moet onderzoeken of er een adequate medische behandeling voorhanden is in het land van oorsprong of van verblijf van de verzoekende partij, quod non in casu.

Tot slot blijkt uit de aangevochten beslissing en de voorafgaande adviezen dat er geen rekening gehouden werd met alle aan tegenpartij voorgelegde elementen.

Dienaangaande wensen verzoekers een arrest n° 76.066 aan te halen, gewezen door de 3de kamer van de RvV op 28/02/2012 en als volgt gemotiveerd :

3.2.2. [...]

Deze rechtspraak dient in casu eveneens toegepast te worden.

Verzoekers verwijzen bovendien naar de arresten nrs. 83.956 van 29/06/2012 en 84.293 van 06/07/2012 waarbij de door tegenpartij gehanteerde motivatie artikel 9 ter van de verblijfswet en de formele motiveringsplicht miskent, daar artikel 9 ter niet alleen directe levensbedreigingen beschermt, maar ook tegen een reëel risico dat er geen adequate behandeling is in het land waarnaar de aanvrager zou moeten terugkeren.

Voor toepassing van de medische filter moet DVZ beide elementen nagaan en motiveren, quod non in casu.

Voorts verwijzen verzoekers naar nr. 109 van het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht 2000, p. 323 en volgende: de rechtspraak van de Raad van State betreffende artikel 9 alinea 3 van de wet van 15/12/1980 (1998-2000) luidt zoals volgt:

"Wanneer redenen van geneeskundige aard ter staving van een aanvraag aangewend worden, kan de Dienst Vreemdelingenzaken ze niet verwerpen, zonder de verplichting tot motivatie te schenden, slechts door de medische redenen van de vreemdeling naar behoren tegen te spreken. Dit betekent het voorleggen van een tegen bewijsvoering in verband met het nauwkeurige en uitvoerige karakter van de expertises, verslagen van specialisten en certificaten die door deze worden geleverd, door het vaststellen van de financiële capaciteit van de vreemdeling de medische behandeling die zijn toestand vereist in zijn geboorteland te betalen."

(Frederic BERNARD, De regularisatie van personen in onregelmatige situatie, het geval van België", in handelingen van het colloquium ODYSSEUS. De regularisatie van de clandestiene immigranten in de Europese Unie, Brussel, Bruylant, 2000).

Zulke tegenbewijsvoering ontbreekt hier kennelijk.

Ten slotte verwijzen verzoekers naar het hierna volgend uittreksel van de Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht & IPR 11-09-2012 (nr.8-2012) uit de website Vreemdelingenrecht.be

4. RvV veroordeelt DVZ toepassing van medische filter voor 9ter aanvragen

[...]

Wat zegt de wet ?

[...]

Wat zegt de RvV ?

[...]

Door deze onvoldoende motivatie zowel betreffende gezondheidsrisico's in geval van onderbreking van de medische behandeling als de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische behandeling in hun land van oorsprong, werden in de in het middel aangeduide beschikking miskend.

Aldus heeft het Bestuur zijn beslissing niet met de hem opgelegde substantiële motiveringsplicht en evenmin naar behoren omkleed en zijn appreciatiebevoegdheid op een kennelijk onevenredige wijze overschreden en miskend evenals zijn materiële motivatieplicht."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710, RvS 24 februari 2005, nr. 141.180). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de bestreden beslissing zowel de juridische grondslag van de bestreden beslissing vermeldt als de feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Bovendien blijkt uit de uiteenzetting van het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, nu zij deze bekritisieren. Aldus is aan het voormelde normdoel van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan.

Verzoekers wijzen op de talrijke stukken die werden ingediend, zowel ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet als achteraf in de aanvullingen ingediend door meester C. en door verzoekers op 8 februari 2013.

In eerste instantie merkt de Raad op dat hij zich in het kader van de wettigheidstoets dient te plaatsen op het ogenblik waarop verweerder de bestreden beslissing heeft genomen (beoordeling *ex tunc*). Bijgevolg moet in deze abstractie gemaakt worden van de stukken die pas zijn voorgelegd in de actualisatie van 8 februari 2013 (stukken door verzoekers in het verzoekschrift genummerd van 4 tot en met 9). Waar verzoekers specifiek de nadruk leggen op de attesten van psychiater VDP van 10 januari 2013 en van 26 januari 2010, moet het eerste stuk bijgevolg wegens laattijdigheid buiten beschouwing gelaten worden. Verzoekers menen dat met het andere attest van psychiater VDP van 26 januari 2010 geen rekening is gehouden. Echter dit stuk wordt duidelijk hernomen in het advies van de ambtenaar-geneesheer.

Verzoekers verwijzen in dezelfde zin naar een attest van dokter M. van 16 november 2011 maar de Raad moet vaststellen dat in het administratief dossier geen attest zit van de voornoemde arts van 16 november 2011. In het administratief dossier is wel een attest van dokter M. van 23 november 2011 terug te vinden en uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat hij dit attest heeft betrokken in zijn beoordeling. Het attest van dokter B. van 13 april 2011 is opgenomen in het advies van de arts- adviseur ten aanzien van de dochter S.E. zodat verzoekers niet dienstig kunnen aanvoeren dat met dit stuk geen rekening werd gehouden.

Verzoekers kunnen gevolgd worden waar zij zeggen dat het attest van de sociaalassistente van 23 juni 2011 niet werd meegenomen door de arts-adviseur bij het opmaken van het advies. Daar dit echter geen medisch stuk betreft, was hij hiertoe ook niet gehouden bij de beoordeling van de medische toestand, de noodzakelijke medische behandeling en de beschikbaarheid en toegankelijkheid van deze medische behandeling in het land van herkomst.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt geenszins aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletore aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat “de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed”. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die niet minder streng is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt. Aangezien hiervoor is vastgesteld dat de voornoemde wet van 29 juli 1991 niet is geschonden, geldt eenzelfde vaststelling wat de schending van de in artikel 62 vervatte motiveringsplicht betreft.

Waar verzoekers stellen dat de arts-adviseur niet ingaat op de aangestipte ernst van de aandoeningen, noch op de medische tegenaanwijzing voor een reis naar het herkomstland, behelst dit inhoudelijke kritiek op de motivering, zodat dit wordt onderzocht in het kader van de materiële motiveringsplicht.

Een onderzoek van de materiële motiveringsplicht moet gebeuren in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekers wijzen er onder meer op dat door te stellen dat de beschreven aandoening een directe bedreiging dient in te houden voor het leven, de arts-adviseur en dus ook verweerder een bijkomende voorwaarde toevoegen die niet in de wet is voorzien.

Naar luid van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet kan een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

Deze laatste bepaling houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar

zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene.

De omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, vormt geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen.

Te dezen heeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies van 27 december 2012 met betrekking tot tweede verzoekster, dat tot de aanvankelijk bestreden beslissing heeft geleid, als volgt geformuleerd:

“ (...)

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 40-jarige dame een PTSS en migraine heeft. Ze wordt opgevolgd door een psychiater en krijgt een medicamenteuze behandeling.

Zelfs zonder behandeling of medische begeleiding houdt de aandoening zoals vermeld in bijgevoegde attesten geen risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Op basis van vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom)

De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er behandeling is in het herkomstland

Bijgevolg stel ik vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard, enkel omdat de door de tweede verzoekster aangevoerde aandoening geen risico inhoudt voor haar leven of de fysieke integriteit, doch werd, anders dan verweerder voorhoudt in de nota met opmerkingen, niet onderzocht of die aandoening een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst inhoudt, terwijl de ambtenaar-geneesheer in zijn advies zelf aangeeft dat tweede verzoekster wordt opgevolgd door een psychiater en een medicamenteuze behandeling krijgt. Verweerder kan wel worden gevolgd waar hij stelt dat de ambtenaar-geneesheer in zijn conclusie wel vermeldt dat er dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. Het is de Raad echter onduidelijk waarop de ambtenaar-geneesheer zijn conclusie baseert, nu uit de motivering van zijn advies blijkt dat hij enkel nagegaan is of de ziekte levensbedreigend is en op geen enkele wijze een onderzoek heeft doorgevoerd naar een mogelijke behandeling in het land van herkomst. Waar de ambtenaar-geneesheer stelt “*zelfs zonder behandeling of medische begeleiding houdt de aandoening zoals vermeld in bijgevoegde attesten geen risico in voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene*” heeft dit duidelijk enkel betrekking op de eerste voorwaarde van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het gegeven dat niet werd nagegaan of de aangehaalde medische aandoening van de verzoekster een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst is aldus strijdig met het hierboven vermelde artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat dit aspect expliciet voorziet.

Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het enig middel niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU